

Charlotte de Monchy  
*Eens gegeven*

*Feline heeft geen geld om haar vervallen huis op te knappen, tot een verrassende nacht alles verandert...*



ISBN 978-90-225-8056-1  
ISBN 978-94-0230-916-4 (e-book)  
NUR 301

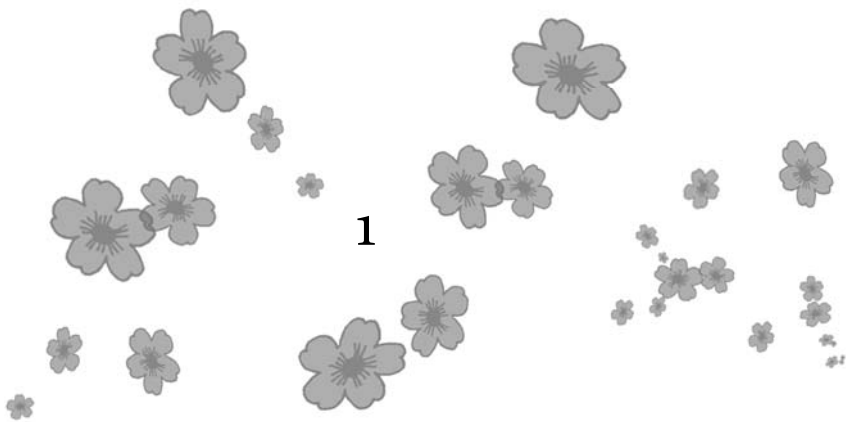
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München  
Omslagbeeld © Shutterstock.com  
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2018 Charlotte de Monchy en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Wendy





‘Je bedoelt dat je al twee uur in de auto zit om iets van Markt-  
plaats op te halen?’ Evi’s stem klonk ongelovig.

Feline manoeuvreerde haar rode Renault 4 de kleine pont op. ‘Het is voor mijn baas!’ Ze moest bijna schreeuwen in het microfoontje van haar telefoon om boven de gierende wind uit te komen.

‘Dat geloof je toch niet, dat hij je daarvoor inzet. Je bent taxateur, niet zijn persoonlijke assistente!’

‘Evi, ik belde je zodat je me een beetje moed kon inspreken. Ik zit hier namelijk op een wiebelig pontje in niemandsland in een oldtimer.’

‘Wat! Ben je ook nog met je eigen auto? En wat doe je op een pont, het is afschuwelijk weer! Dat die dingen nog bestaan.’

‘Het was de kortste weg en het leek me leuk om de toeristische route te nemen. Ik was nog nooit met de auto op een pont geweest. Het leek me romantisch.’

‘Romantisch? Zei je dat nou echt? Op een stralende zomerdag samen met een verrukkelijke man in een oude MGB Roadster met donkerrode bekleding een pont nemen, met een zijden Hermès-sjaal om je hoofd geknoopt, dat is romantisch. In je eentje doodvriezen op een winderige pont in een Renault 4 die zijn beste tijd heeft gehad om ergens oude meuk op te halen, dat is gewoon onpraktisch.’

‘Fijn, Evi, zo’n vriendin die me in iedere situatie weet op te beuren. Ik moet ophangen, mijn batterij is bijna leeg.’

‘Rij voorzichtig.’ Het klonk als een bevel.

Ze had haar telefoon net weggelegd toen een oude schipper voor haar ruit verscheen. Ze draaide haar raampje open en glimlachte de bebaarde man in regenjas en wollen muts zo vriendelijk mogelijk toe.

‘Zo, dame, je hebt geluk dat ik nog vaar in dit weer.’

‘Ik moet straks ook nog terug.’ Met haar tanden trok ze haar handschoenen uit zodat ze haar portemonnee open kon ritsen.

De man stopte haar briefje van vijf in het leren buideltje om zijn buik. ‘Dan raad ik je de snelweg aan. Het gaat sneeuwen.’

Ontmoedigd staarde Feline naar het bord AAN BOORD MOTOR AF. Haar tenen! Ze nam zich voor nooit op poolexpeditie te gaan. Met tegenzin draaide ze haar contactsleutel om en keek naar de wolkjes die haar adem maakte tegen de voorruit. Nog geen tien minuten later reed ze bibberend de pont weer af. De gps op haar telefoon gaf aan dat het nog elf minuten rijden was naar Wichmond. Waren dat nou sneeuwvlokken op haar autoruit?

‘Na honderd meter rechts af.’ Zelfs de blikkerige stem van het navigatiesysteem klonk troostend op dit smalle bospaadje waar ze niemand tegenkwam. Ze was al twintig minuten onderweg vanaf de pont en reed inmiddels stapvoets met grootlicht, maar zag desondanks geen hand voor ogen. Er stonden maar weinig huizen in deze omgeving. Dat ze ooit nog een ‘alleen op de wereld’-gevoel zou hebben in Nederland! ‘Bestemming bereikt’, klonk het uit haar telefoon. Gelukkig was er nog iemand in de auto die gewoon kalm bleef. Enigszins opgelucht reed ze de oprijlaan van een statig oud huis op. Naast haar hoorde ze een alarmerende bliep. Nu was de batterij van haar telefoon echt leeg. Ook dat nog. Gelukkig brandde er licht. Ze

parkeerde haar auto op de oprijlaan en vroeg zich af hoe ze terug in Amsterdam ging komen, midden in een sneeuwstorm zonder navigatie.

Op weg naar de enorme voordeur trok ze haar jas dicht om zich heen. Wat voor iemand zou er wonen in dit imposante huis aan het einde van de wereld? Vast een oud vrouwtje. Ze trok aan de koperen hendel van de bel en wachtte terwijl ze van haar ene op haar andere been sprong om warm te blijven. Ze moest nog een keer aanbellen voordat ze gestommel hoorde. Gelukkig. Met een zwaai ging de deur open. Overrompeld keek Feline op. De persoon in de deuropening was beslist geen oud vrouwtje.

‘Dit meen je niet.’ De man voor haar keek haar verrast aan.

‘Wat niet?’ Hij deed haar denken aan een man uit een scheerschuimreclame.

‘Dat je echt door deze storm bent gekomen voor dat boek. Er is net een weeralarm afgekondigd.’

‘O ja? Dan kan ik maar beter snel weer gaan. Ik moet nog helemaal naar Amsterdam.’ Waren zijn ogen nu blauw of grijs? Als je van die lange wimpers had, stonden alle oogkleuren natuurlijk leuk.

‘Naar Amsterdam?’

Ze knikte en trok haar muts nog wat verder over haar voorhoofd tegen de sneeuwvlokken die in haar gezicht waaiden. Charmanter ging het allemaal niet worden.

‘Met die auto?’ Hij keek over haar schouder naar het rode autootje. ‘Maak je nu een grapje?’

‘Zie ik eruit alsof ik in een staat ben waarin ik nog een grapje kan maken? Mijn neus zat net bijna vastgevroren aan de voorruit, omdat ik niets zag! Kun je het boek misschien even pakken?’ Ze trok één handschoen uit en viste de enveloppe die haar baas haar had toegestopt uit haar zak.

‘Wacht, sorry, kom even binnen.’ Hij deed een stap naar

achteren. Feline stapte aarzelend over de drempel en hij sloot de deur achter haar. ‘Wil je thee?’

Ze liet haar blik eerst over de lichtbruine lambrisering in de hal gaan, met het oubollige bloemetjesbehang erboven, en daarna over zijn goed gesneden pak dat totaal uit de toon viel bij de rest van het huis. ‘Ehm... ik weet niet of dat handig is. Dan weet ik zeker dat ik in het donker terug moet.’ Ze keek op de vergeelde jarenvijftigklok in de hal. ‘Het is al half vijf en ik heb geen navigatie, want mijn telefoon is net leeg.’

‘Ben je altijd zo goed georganiseerd?’

‘Nou...’

‘Ja dus. Er zijn twee opties.’ Hij verplaatste de aluminium Rimowa-koffer die midden in de hal stond naar de zijkant.

‘Het is hier ijskoud.’

‘De eerste is dat jij nu in dat rammelende koekblik kruipt en de weg naar Amsterdam probeert terug te vinden. Wat je niet gaat lukken, aangezien je een vrouw bent en overduidelijk geen idee hebt waar je bent.’

‘Jij bent gelukkig helemaal niet seksistisch.’

‘Daar komt nog bij dat het binnen nu en een uur spekglad is, want er wordt hier niet gestrooid omdat er te weinig verkeer is. Ja, het is koud. Er zit geen centrale verwarming in dit huis. Ik ging net de haard aanmaken.’

Ze liep achter hem aan over het bruine tapijt een grote woonkamer in waar een verzameling donkerhouten meubels stond van het type dat je bij elke kringloopwinkel tegenkomt. Bij een setje van drie opgestapelde tafeltjes met krulpoten waarop wat boeken lagen, bleef hij staan. ‘Is dit het?’ Hij bekeek de kaft van het boek met een frons, voordat hij het haar overhandigde.

Ze pakte de eerste druk van *De hbs-tijd van Joop ter Heul* van Cissy van Marxveldt aan en bekeek het boek vluchtig. Ze knikte, bladerde er wat in en overhandigde hem toen de enve-



loppe, waarna ze snel haar handschoen weer aantrok.

‘Ik snap iets niet. Je rijdt hier onder erbarmelijke omstandigheden naartoe om dit boek te halen en dan bespeur ik werkelijk geen enkel enthousiasme als je het in ontvangst neemt.’ Hij begon zijn stropdas los te maken.

‘Ik heb niets met ouderwetse meisjesboeken. Het is voor de zestigjarige vrouw van mijn baas. Het is zijn verjaarscadeau aan haar en aangezien het morgen haar verjaardag is...’

Hij gooide zijn das op het tafeltje naast hem. ‘Je bent zijn assistent.’

‘Nee, ik werk als taxateur bij zijn veilinghuis.’

‘Hij heeft wel lef om jou in een gammele auto naar dit gehucht te sturen in dit weer.’ Hij knoopte de bovenkant van zijn shirt open.

Feline haalde haar schouders op en vroeg zich af hoe hij eruit zou zien als hij al die andere knopen eronder ook zou openknopen. ‘Wat woon je hier leuk.’

Hij schoot in de lach. ‘Wat lieg jij slecht.’

‘Nou, ik kan me voorstellen dat het hier erg mooi is als je op een warme nazomerdag in de tuin zit.’

‘Ha ha, als je in de tuin zit! Ja, dan is het best mooi. En wat vind je van de inrichting?’

Feline liet haar blik van de porseleinen poezenbeeldjes in de vensterbank naar het droogboeket op de salontafel gaan. ‘Nou, je bent een echte verzamelaar, dat is wel duidelijk.’

‘Verzamelaar?’ Hij keek haar geamuseerd aan. ‘Ja, dat ben ik zeker. Vooral dat schilderij met die zigeunerjongen.’ Hij knikte naar de schouw. ‘Daar heb ik echt stad en land voor afgelopen. Ik heb het uiteindelijk bij een klein antiekzaakje in België gevonden. Het was mij die paar duizend euro zeker waard!’

‘Jeetje.’

‘Prachtig schilderij, toch?’

‘Tja, in zijn soort...’

‘Wat bedoel je precies, in zijn soort?’

‘Ehm, nou ja, als je houdt van zigeuner kinderen met een traan in een donkere lijst...’

‘Hou je daarvan?’

‘Dat is niet iets waar ik direct enthousiast van word.’ Ze voelde dat ze een kleur kreeg.

‘Dit is dus precies de reden dat jouw baas je zo ver krijgt om helemaal naar dit afschuwelijke gehucht af te reizen voor een raar boek. Wees gewoon eerlijk!’

‘Nou ja! Ik ben nog geen tien minuten binnen en je oordeelt al! Misschien was ik wel eerlijk!’

‘Was je eerlijk?’ Hij keek haar recht aan.

‘Nee, maar ik wilde je niet kwetsen. Ik kan toch moeilijk tegen je zeggen dat je niet helemaal goed snik bent als je naar België rijdt voor dat wansmakelijke schilderij, dat niet eens een schilderij is maar een print, en dat je hem waarschijnlijk bij iedere uitdragerij gratis meekrijgt, omdat ze hem aan de straatstenen niet kwijtraken.’

Hij grijnsde breed en keek haar een tijdje aan. ‘Nog even over optie twee...’

‘Optie twee?’

‘Je mag blijven slapen.’

Felines mond viel open. Snel sloot ze hem weer. ‘Ah, je hebt ook een hilarisch gevoel voor humor, merk ik.’

‘Er zijn acht slaapkamers boven en genoeg dekens. Dan kun je morgenochtend als het licht is en de storm is overgewaaid, gewoon rustig naar de snelweg rijden...’

In haar achterhoofd knipperde een opsporingsbericht. ‘Ik kan toch niet zomaar bij een wildvreemde man blijven slapen?’ Terwijl ze hem in zich opnam bedacht ze dat ze hem vertrouwde. Geen idee waar dat gevoel ineens vandaan kwam.

‘Ik denk dat het risico dat je van de weg raakt of verdwaalt, groter is dan...’

‘Dan wat?’

‘Weet ik veel.’ Hij hield zijn handen omhoog. ‘Waar ben je eigenlijk bang voor?’

‘Het is hier wel afgelegen... Je zou me kunnen vastbinden, doodmaken en invriezen. Vervolgens zou je me in keurige plakken kunnen zagen, als je tenminste een beetje een behoorlijke zaag bij de hand hebt.’

‘Ga er maar van uit dat ik die heb. Ga verder...’

‘Daarna zou je mij kunnen oplossen in een goedgezodet zodat ik helemaal verdwijnt. Dat zag ik laatst in *The Blacklist*. Dan wis je alle sporen uit.’ Ze liep naar het raam en keek naar de dikke laag sneeuw die in de tussentijd op haar Renault was gevallen.

‘Op zich best een goed plan, maar ik dacht meer aan het volgende: ik kleed me om en maak de haard aan. Als het warm is, maak ik soep met brood en trek ik een goede fles wijn open. In jouw glas gooi ik dan een paar eetlepels rattengif...’ Hij glimlachte.

Feline keek naar zijn witte tanden. Als ze hem niet meer wilden bij het scheerschuim, kon hij altijd nog naar een tandpastamerk overstappen.

‘Die soep eten we voor de haard op. Als het tegen die tijd gestopt is met sneeuwen en je mij even afschuwelijk blijkt te vinden als dat zigeunerschilderij, breng ik je in mijn fourwheeldrive naar het dichtstbijzijnde hotel. Als dat niet zo is mag je een kamer uitzoeken om in te slapen.’

Het idee dat ze niet meer die storm in hoefde zonder telefoon en enig idee van waar ze was, was zeer aantrekkelijk. ‘Woon je hier alleen?’

‘Ik woon hier niet.’ Met een vies gezicht keek hij haar aan. ‘Het idee alleen al...’

‘Wat?’

‘Dit is het huis van mijn oudtante. Die is onlangs overleden en ik regel de verkoop. Ik ben iets eerder dan jij aangekomen, daarom is het zo koud.’

‘Waar woon je dan wel?’

‘In Londen.’

‘Aha, je werkt natuurlijk bij een bank.’ Ze nam hem nauwkeurig op. ‘Of je zou productmanager kunnen zijn voor Gillette...’ Hij had natuurlijk een gelikt appartement met hoekige meubels op stalen frames en een ijskast met een ijsklontjesmaker.

‘Zoiets. Zal ik nu soep of thee voor je maken of niet?’

‘Oké.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Thee, graag.’

Hij stak zijn hand uit. ‘Ik ben Teun.’

Ze trok haar handschoenen uit en schudde zijn hand. ‘Feline.’

‘Ik ben zo benieuwd hoe je eruitziet.’

Feline wikkelde haar sjaal af en trok haar muts van haar hoofd. Ze schudde haar lange kastanjebruine haar over haar schouders en keek hem aan.

Hij was even stil. ‘Lang niet slecht.’

‘Nou ja! Alsof ik een koe ben!’

‘Ik kan toch moeilijk zeggen dat ik je adembenemend vind?’

‘Tuurlijk kan dat, en dan zeg ik dat dat een understatement is.’ Feline worstelde zich uit haar groene parka en hing hem aan een gammele kapstok in de hal. ‘Waarom heb je een pak aan?’

‘Omdat ik vanochtend een belangrijke afspraak had en daarna mijn vlucht moest halen.’ Hij liep voor haar uit de keuken in en vulde de fluitketel met water.

‘Kleed jij je maar om, dan zet ik wel thee. Des te eerder is die hard aan.’ Ze nam de fluitketel van hem over en stak het gasfornuis aan met de lucifers die ernaast lagen.

Toen ze met twee koppen thee de woonkamer binnenstapte zat hij in een spijkerbroek en een wollen trui op zijn knieën de haard aan te maken. Het beeld deed haar denken aan een wintersportfolder uit de jaren tachtig. Zijn aanwezigheid fleurde het gedateerde interieur behoorlijk op. Feline liet zich in een van de twee gebloemde fauteuils zakken die hij bij het vuur had geschoven.

‘Niet slecht, hè, voor een productmanager van Gillette.’ Hij gooide een laatste blok op het vuur, gaf haar een knipooog en ging in de stoel naast haar naar de oplaaiende vlammen zitten kijken.

‘Wat voor werk doe je dan?’

‘Ik ben bankier.’

‘Niet!’

‘Echt.’

‘Ik wist het!’ Feline sloeg op haar been, waardoor haar thee bijna over de rand klotste. ‘Wat saai voor je.’

‘Zegt iemand die een prijskaartje aan oude spullen hangt.’

‘Het gaat om het verhaal achter die spullen. Soms komen er voorwerpen binnen waarvan de eigenaar niet eens weet wat het is. Vorige week kwam er iemand bij ons met een turfsnijder...’

‘Dat meen je niet! Een turfsnijder? Jeetje, echt?’ Hij trok een overdreven geïnteresseerd gezicht.

Ze probeerde hem een klap te geven, maar hij trok zijn been op tijd weg. ‘Jij doet vast iets met een pensioenfonds.’

Hij begon heel hard te lachen.

‘Echt waar?’

‘Goed geraten. Ik ben vermogensbeheerder.’

‘Tjonge, wat beschik ik toch over een enorme dosis mensenkennis.’

‘Even het weerbericht checken.’ Hij pakte zijn telefoon. ‘He-laas,’ mompelde hij nog geen minuut later. ‘Het stopt voorlo-

pig niet met sneeuwen. Het weeralarm blijft nog wel even van kracht. Je zit officieel aan me vast vannacht.'

'Ik zit aan jou vast vannacht?'

'Even voor de duidelijkheid: dit is een noodgeval. Als je een man van honderdtwintig kilo met een zweetsnor was geweest, had je ook aan me vastgezet.'

'Dan kunnen we er maar beter het beste van maken. Hier.' Ze gaf hem zijn kop thee aan. 'Het is nog steeds koud.'

Hij keek haar zijdelings aan. 'We zouden in bad kunnen gaan.'

'We?'

'Heb je iemand?'

'Nou ja, dat zou de enige reden kunnen zijn dat ik je aanbod zou afslaan?'

Hij deed alsof hij heel hard nadacht. Na een tijdje zei hij: 'Ja.'

'Die man van honderdtwintig kilo met die zweetsnor had je natuurlijk hetzelfde aanbod gedaan.' Ze keek naar de lachrimpeltjes aan de zijkant van zijn blauwgrijze ogen.

'Als hij het koud had...'

'Oké.'

'Zei je nu ja?' Hij keek verbaasd.

'Ik schrik er zelf ook van.'

'Weet je het zeker?'

'Ik kan me nog bedenken.'

Hij ging voor haar staan en zette haar thee weg. 'Kom.' Hij pakte haar hand en trok haar uit de stoel.

Even stond ze tegen hem aan. Ze zag hoe hij licht kleurde. 'Word je nu verlegen? Lekker versierder ben jij.'

Hij lachte en trok haar mee. De oude trap kraakte toen ze achter elkaar naar boven liepen. Feline bedacht wat voor ondergoed ze aanhad. Zwarte bh en string van Calvin Klein. Prima. Ineens realiseerde ze zich dat dit haar eerste onenight-